

יביע אומד

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 310

פרשת צו-פורים

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות
היהודי יגאל כהן שליט"א

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

פניני הדף היומי

בקרת הורסת

אם נבחנו את נבכי נפשנו, נמצא שאנחנו מסכימים לקבל בקרת על עצמנו, אבל רק ממי שאוהב אותנו ורוצה שיהיה לנו טוב יותר. ולכן, כשצריך לבקר את האחר חשוב מאד לתת לו את ההרגשה שהבקרת באה מאהבה אמיתית, ושכל מטרתנו היא, שיהיה טוב יותר - ללא אינטרס אישי.

והשוב לומר זאת במלים

ילד המתנהג בחצפה למורים או להורים שלו, אסור לעולם לומר לו - 'אתה חצוף', כי מיד הוא ירגיש ששונאים אותו, וממי ששונאים לא מקבלים בקרת. אלא אדרבה, נגש לילד דוקא ברגעים של שלווה, ונאמר לו - 'אתה ילד חכם, וכדאי מאד שתנצל את הפוטנציאל שלך... אתה תהיה צדיק גדול, ותצליח בלמודים, וכדאי שתדבר יותר בכבוד למורים או להורים שלך, כי רק אתה תרויח מזה. ובאמת שכמו שאני מכיר אותך אתה יכול להצליח בגדול'.

וכך אשה צריכה לגשת גם לבעלה... אשה צריכה להכנס לבעלה לתוך הלב דרך מחמאה, ורק לאחר שהוא מוכן לקבל בקרת, להעביר לו את המסר בדרך נעימה ולשדר לו שהוא יכול להיות טוב יותר.

אשה החושבת שבעלה קמצן יותר מדאי, והיא רוצה לשפר אצלו מדה זו, העצה בשבילה היא שתנסה לחשב מה היה קורה אם הן שלה היה נגוע בבטיה כזו - אינו מוכן לתת את הצעצועים שלו לאף אחד, ודאי שהיא היתה מחבבת אותו ואומרת לו כמה הוא ילד מקסים - 'בני הזקן! כדאי לך לתת לאחרים את המשחק שלך, כי ה' יתברך אוהב את זה מאד...'

כך אשה צריכה לנהג עם בעלה...

מדויק בזמנים, אתה קמצן, אתה אכזר, אתה ילד רע, יש לך בעיה נפשית, אינך מתחשב בזולת, אתה כפוי טובה, לא יצא ממך כלום. בקרת כזו גוררת אחריה נזקים גדולים... יש כאלו שיחליטו בלבם - 'אני רע! אין מה לעשות! מי שזה מפריע לו שיקבל אותי כמו שאני...! ויש כאלו שינגישו - 'שונאים אותי! אף אחד אינו רוצה בטובתי, וממילא הבקרת לא הועילה, כי משונה אף אחד לא מקבל בקרת. ויש אפשרות נוספת, שהפגיעה מהבקרת תת תהיה כל כך קשה עד שהמבקר ירצה לנקם ולהחזיר למבקר בפגיעה משלו, וזה כדאי דבר שיזיק יותר מאשר יועיל.

כלנו מבינים שבקרת חיובית נעימה לאין השומע יותר מבקרת שלילית, וממילא אם לפני שנבקר את השני, נזכיר לו את הדברים הטובים שבו, יהיה בזה תועלת יותר מאשר אם נזכיר לו את החלשות שלו. ולכן, גבר או אשה הרוצים לשנות הנהגה מסוימת בן זוגם, יועיל יותר לשניהם אם הם יבואו בגישה חיובית.

גבר החושב שאשתו כעסנית מדי, לא יעזר לו אם הוא יחזר פעם אחר פעם ויזכיר לה שנמאס לו מהכעסים שלה, כי בכך היא מפתחת בעצמה התנגדות, היא תרגיש שהבקרת של בעלה היא אישית וחרפה מדי, ולפעמים הכעס לא ביניים שלה אם היא תרצה להשתנות היא אינה יודעת כיצד לעשות זאת.

בעל כזה צריך לעזר לאשתו להשתלט על הכעסים שלה, וברגעי לחץ הוא צריך להיות לידה ולעזר לה, ומדי פעם לחזר ולומר לה כמה היא חזקה ויכולה להתגבר על הכעסים, ולהזכיר לה איך שכבר כמה פעמים היא הצליחה להתגבר עליהם.

כשהגבר או האשה מקבלים בקרת ומרגישים שהצד המבקר באמת רוצה לעזר להם, הם ינסו בכל כחם לרצות את השני ולהשתנות. מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

הבקרת המרועה ביותר היא על האישיות של האדם

לעולם אסור לומר לבן/בת הזוג או לילד, ואפילו לחבר - 'אתה טפש, אינך מסדר, אינך

פורים שמה

זמני מניסה וציאת השבת
הזמנים לפי לוח א"ת ה'תש"פ

יום	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
17:34	17:32	17:33	17:33
18:25	18:23	18:24	18:25
19:09	19:06	19:07	19:08

בירושלים: לנחה 40 דקות 17:14

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה זוסף זעקל

בלי פרסום

בַּנּוּ עוֹבְדֵיהָ יוֹסֵף וְצ"ל הִיָּה רְגִיל תְּמִיד לְדַרְשׁ פְּסוּק זֶה כֵּךְ [וּבִסְפָרוֹ "בִּיעֵי אֹמֵר" (חֶלֶק ז חֶלֶק חֲשׁוֹן מִשְׁפָּט סִימָן ז) הִבִּיא בְּאוֹר זֶה בְּשֵׁם הַ"עִיּוֹן יַעֲקֹב"]:

"אִם כָּסֶף תִּלְוָה - כְּשֶׁאֲתָה בָּא לְקַיֵּם מִצְוֹת גְּמִילוּת חֲסִדִים וְהַלְלוֹת מְעוֹת לְחִבְרָךְ, עֲשֵׂה זֹאת "אֵת עַמִּי", כְּלוּמַר בְּפִנֵּי שְׁנֵי יָעִידִים. כִּפִּי שְׁפָטֶסְק הַשְּׁלָחוֹ עֲרוֹךְ (חֲשׁוֹן מִשְׁפָּט סִימָן ע סְעִיף א) שְׁאֲסוֹר הַלְלוֹת בְּלֹא יָעִידִים, "וְכָל הַמְּלוּוָה בְּלֹא יָעִידִים, עוֹבֵר מִשׁוּם 'לְפָנַי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל', וְגוֹרֵם קִלְקָלָה לְעַצְמוֹ". אוּלָם אִם בְּרִצּוֹנְךָ לְתֵת צְדָקָה "אֵת הָעֵנִי", כְּלוּמַר לְעֵנִי, עֲשֵׂה זֹאת "עַמְךָ" - בִּינְךָ לְבִינוּ, בְּלִי לְגֵרָם לוֹ בּוֹשֵׁה יִתְרָה בְּמִתְן צְדָקָה בְּפִרְהָסָהּ. עַל זֹאת אָמַר הַכֶּתוּב: "מִתֵּן בְּסִתְרָךְ יִכְפֶּה אָף" (מִשְׁלִי כֹא, יד).

כְּכֹל שְׁיִוְתֵר אֲנִשִּׁים רוֹאִים אֶת מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה וּבְשִׁתּוֹ שֶׁל הָעֵנִי גְדֻלָּה, כֵּךְ פּוֹחֶתֶת מַעֲלַת הַמְּצוּהָ.

שאלות ותשובות
מאת הרב יצחק יצחק שלישי

שאלה: אם עשינו קידוש בסלון ואחר כך רוצים לאכול במרפסת האם זה מותר או שצריך לאכול דווקא במקום שקידשו?

תשובה: אם מתחילה היה בדעתו לילך למרפסת והם גם רואים את המרפסת מהסלון יכולים לעבור מקום אבל אם לא היה בדעתו מלכתחילה לאכול במרפסת הוי שינוי מקום, ולכן צריכים כל השומעים בסלון לאכול מזונות או רביעית יין ואז יעברו למרפסת.

שאלה: אדם שלא יכול לילך לבית הכנסת בשבת גשומה רק אם יקח איתו מטריה, האם עדיף לילך עם מטריה או להתפלל בבית?

תשובה: ראשית ראוי לציין שעולם כמנהגו נוהג ובדרך כלל בודאי ניתן ללכת לבית הכנסת גם שהגשם יורד, אם בהפוגות המצויות, אם בהליכה מהירה ולבית הכנסת הקרוב ביותר, ומכל מקום במקרה שאכן לא ניתן ללכת לבית הכנסת הרי שעדיף להתפלל בבית היות ותפילה בבית הכנסת ובציבור זה מעלה ומצווה כמבואר במרן סימן צ סעיף ט אבל לא עושה איסור אם מתפלל בבית אבל מטריה כבר נהגו בזה איסור מן הדין, (עיין חזון עובדיה שבת חלק ה עמ' רצט).

שאלה: האם אפשר לעשות קידוש על יין לבן?

תשובה: מותר לעשות קידוש על יין לבן מרן (סימן רעב סעיף ד) אבל עדיף יין אדום, ויכול ליתן מעט יין אדום לתוך הלבן שיהיה קצת אדום, ודעת מורינו ורבינו בחזון עובדיה (שבת חלק ה' ע"מ לו) שגם בשבת מותר ליתן לתוכו יין אדום.

שאלה: מי שאין לו יין בליל שבת האם עדיף שיעשה קידוש על בירה?

תשובה: בליל שבת אם אין לו יין יעשה קידוש על הפת ולא על בירה (וקידוש על הפת עושים כמו שעושים על הכוס ומחזיקים שני הלחמים ומברכים המוציא במקום הגפן וקודם הקידוש עושים נטילה) ורק ביום השבת או בהבדלה אם ניסה להשיג יין ולא עלתה בידו יעשה קידוש והבדלה על בירה לבנה, (מרן סי' רעב סעיף ט).

דוד המלך
מאת הרב אליהו עמר שלישי

המלך דוד

בגדי המלחמה המלכותיים

לאחר שהיה מנוי וגמור שדוד המלך יצא להילחם בגוליית, נתן לו שאול את בגדי מלחמתו על מנת שיהיו לו בגדים ראויים בהתמודדות מול גוליית, כשלבש דוד המלך את בגדי המלך, קרה דבר מפתיע, בגדיו של שאול המלך שהיה (שמואל א ט, ב) "משקמו וְנִמְעָלָה גְבַה־מִקֵּל הָעָם", הלמו להפליא את דוד המלך, על אף שממדי גופו כלל לא היו תואמים לשאול, באותו רגע נכנס חשש בליבו של שאול, שאולי דוד הוא האיש עליו התכווין שמואל הנביא כשאמר לו שהמלוכה תעבור (שמואל א טו, כח) "לְרַעַךְ הַטּוֹב מִמֶּנִּי", ולכן הביט בעין רעה בדוד, בשעה שלבש את בגדי המלחמה המלכותיים, (רש"י שמואל א יז, לח). דוד המלך חש ששאול מביט בו בעין רעה, והבין שזה קשור לבגדים שלבש, אך על מנת לא לעורר את חשדו של המלך, עשה את עצמו כמי שלא חש בכך, והתהלך קצת עם הבגדים, ולאחר מכן ביקש לפושטם מעליו, בטענה שכ'רועה צאן' לא הורגל ללכת בבגדי מלחמה, ומעדיף הוא את בגדיו הקלילים, ולא שריון מלחמה של המלך (מנחה קטנה' שם).

גדולת האיש או מעלת הבגד?

ומבאר המנחה קטנה' (שמואל א יז, נה), גם לאחר שפשט דוד המלך את בגדי שאול, עדיין התהלך הספק בליבו של שאול, האם הבגדים הלמו למידותיו של דוד המלך, משום שהוא האיש שעתידי לקבל ממנו את המלכות, או משום מעלת הבגדים, כלומר, שבגדי מלכות יש בהם תכונה מיוחדת, שכל מי שלובש את הבגדים המלכותיים, הם הולמים אותו מעוצם קדושת המלך, ואם כן אינו צריך לחשוש מדוד, משום שהמעלה אינה בו אלא בבגדים. ספק זה לא בא על פתרונו, שכן לא ניתן למדוד את הבגד על אף אזרח אחר, משום שאסור להדיט ללבוש בגדי המלך מפני כבוד המלכות (סנהדרין כב ע"א), ורק לדוד המלך הותר ללבשם מפני סכנת הקרב, אך כבר במעמד זה, החלו לנבוט זרעי הקנאה, אותם שתל דואג האדומי בליבו של שאול. כך נוצר קרע הקנאה הראשוני, קרע שעשוי להתרחב בעתיד, והוביל לפסיקת עונש מוות על דוד המלך.

פעולת הסחה

לאחר שפשט דוד המלך את הבגדים, יצא בזריזות לקראת גוליית הפלישתי ונקט בפעולת הסחה פשוטה, בידו החזיק מקל, כדי שגוליית יחשוב שבא להכותו במקל, כמובן שמקל לא היה יכול להזיק לגוליית העוטה עליו שריון ברזל, אך המטרה היתה שגוליית ימקד את תשומת ליבו

במקל, כשראה גוליית את דוד והנה הוא נער הבא עם תרמיל ומקל רועים, ראה בכך השפלה עצומה, שלאחר ארבעים יום שהוא מזמין מישוהו להילחם עמו, עם ישראל בחרו לשלוח נער עם מקל ותרמיל, גוליית לא יכול היה לסבול את הביזיון, ולכן קרא לעבר דוד ואמר לו (שמואל א יז, מג) "הֲקָלֵב אֲנִי, כִּי אֲתָה בָּא אֵלַי בְּמִקְלוֹת", ולאחר מכן החל גוליית לקלל, כדברי הנביא "וַיִּקְלַל הַפְּלִשְׁתִּי אֶת דָּוִד בְּאֵלֵהוּ".

לְרִכִּישַׁת סִפְרֵי הָרֵב אֱלִיהוֹ עָמַר: 'מַעֲבָר לְסִגְלָה' עַל הַזְרַע שְׁמֹשׁוֹ. 'הַמֶּלֶךְ דָּוִד' עַל סִפְרֵי שְׁמוּאֵל א. הַכְּנָסוּ ל: אוֹפִקִים בּוֹקֵס אוּ בִּנְיָד 055-67-25-138

פנינים מהפרשה

**ולבש הכהן מזו בד ומנסי בד ילבש
על בשרו, והרים את הדשן וגו' ופשט
את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא
את הדשן וגו' (ו. ג-ד)**

בעבודת הקרבנות ישנה מצוה ששמה "תרומת הדשן". עבודה זו כוללת בעיקרה פעולת נקיון יומיומית, ופינוי המזבח מן השאריות שנשארו מקרבנות יום האתמול. וכך היא עבודתה: אחד הכהנים מסיר את ערימת הדשן שהצטבר בערימה בראש המזבח מן הקרבנות שהוקרבו במשך היום, ומניחה ליד המזבח. הרמת הדשן מעל המזבח חייבת להיעשות בבגדי קודש ("מזו בד ומנסי בד").

רבנו בחיי זצ"ל לומד מכך על היחס שצריך להיות לנו כלפי עבודת ה'. גם במצות הרמת הדשן, שהיא עבודה פשוטה של נקיון המזבח, צייה ה' שיתהדר הכהן בבגדי כהונה ובהם ירים את הדשן: "וכל זה הערה ודרך חיים לכל מי שמתקרב לקדוש ברוך הוא באחת מהעבודות, או מי שמתעסק באחת ממצוותיה של תורה, שיתהדר לפניו בעשותו אחת מכל מצוות ה', שישפיל כבוד עצמו לכבוד ה' יתברך אפילו בעבודה קשה".

ויצוק את שמן המשחה על ראש אהרן וימשח אותו לקדשו (ח. יב)

במסכת כריתות (ה' ע"ב) מבואר כי מלבד מה שיוצק השמן על ראש אהרן, יוצק גם בין ריסי עיניו. ומה הטעם ליצוק בין ריסי עיניו? הגאון רבי משה חורב זצ"ל בספרו "תורה מסיני" מצא טעם נפלא:

במסכת בבא בתרא (ק"ג ע"א) פירש רב את הפסוק "ועיני לאה רכות" (בראשית כט, יז), שענינה היו רכות (נוטפות דמעה, רשב"ם), כיון שהיתה שומעת על פרשת דרכים בני אדם שהיו אומרים: שני בנים יש לה לרבקה. שתי בנות יש לו ללבן. גדולה לגדול וקטנה לקטן. והיתה יושבת על פרשת דרכים ושואלת: גדול, מה מעשיו? אמרו לה: איש רע הוא ומלסטם את הבריות. שאלה: קטן, מה מעשיו? אמרו לה: איש תם יושב אהלים. והיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה. והיינו דכתיב "וירא ה' כי שנואה לאה" (בראשית כט, לא), מה הכוונה שנואה? אם נאמר שנואה ממש, אפשר בגנות בהמה טמאה לא דיבר הכתוב, בגנות צדיקים דיבר הכתוב! אלא, ראה הקדוש ברוך הוא ששנואין מעשי עשיו בפניה, "ויפתח את רחמה".

נמצא, כי ריסי עיניה של לאה נשרו לכבודו של ה', שלא תפול בחלקו של עשיו הרשע. ולפי שאין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה (פסחים ק"ח ע"א), לכן זכתה שייצקו שמן המשחה בין ריסי עיניו של אהרן שיצא מזרעה. כי כן היא המדה, "במדה שאדם מודד - בה מודדין לו" (שבת ק"ה ע"ב). אוצרותינו

לאשת החזק

למה יש ריחוק בין בני זוג?

לעיתים אנו נתקלים בעצמנו או באחרים, בסוג של ריחוק ודיסטנס בין האיש לאשתו. לפעמים ישנה מתיחות באוויר, והתנגדויות טבעיות כאלו כשאחד מבקש משהו או אפילו בשיחה רגילה... ישנם מצבים רבים שהטוב של האיש או האישה חסומים מלצאת החוצה. את יודעת שהוא בן אדם טוב, אבל לא אליין, את רואה אותו בחוץ פורח, מדבר, מצחיק וזורם... ובבית? פרצוף תשעה באב ללא מוטיביציה להוציא מילה מהפה.

כנ"ל לגבי הצד השני, בבית היא עצבנית עם פרצוף עצוב ובחוץ נראית שמחה, חיונית, תורמת לסביבה מחממת, ויש לה הרבה מוטיביציה ושמחת חיים. מאיפה כל אלו נובעים? למה לפעמים דווקא בין בני הזוג, שהם אמורים להיות הכי קרובים אחד לשנייה, דווקא שם יש ריחוק או קושי להתאחד? דווקא בבית אין לה או לו את הכוחות להיות נחמד ולהוציא את הטוב לפועל, ובחוץ כן.

אז קודם כל, נדע כולנו, שהשכינה שורה בין בני הזוג, אם זכו שכינה ביניהם. הקב"ה בעצמו יורד כשיש שלום בין בני זוג, ועל כן, יצר הרע עובד חזק מאוד כדי שזה לא יקרה. זו עבודתו. ככל שיש קושי חזק יותר בין בני הזוג, ידעו שמשם יצא אור גדול ושמחה גדולה לקב"ה כאשר יתגברו על המכשולים ויורידו את השכינה לביתם. בבית שיש קושי גדול יותר, כך גם הקדושה הפוטנציאלית חזקה יותר.

מתי אדם מועיל, שמח וטוב לב? כשהוא מרגיש ביטחון. כשאדם מרגיש בטוח במקום שלו, ייצא ממנו רק טוב. כשאדם מרגיש חוסר ביטחון, שהוא צריך להילחם על המשבצת שהוא דורך עליה, יצא ממנו חוסר ביטחון, ערעור, חצאי מילים ושברי מעשים (רלוונטי גם בחינוך הילדים)... כי הוא לא יכול להתרכז ב'עשה טוב', הוא חייב קודם כל להחזיר לעצמו את הביטחון האבוד. ולמה אבוד? כי בבית הוריו, בדרך כלל, היה לו אותו בשפע, הוא זוכר את אמא שלו שנישקה, ליטפה ועודדה, הוא (או היא) מכיר את התחושה של אהבה ופרגוניים, הערכה ואהדה שהוציאו ממנו את הטוב שבו.

וכאן, בבית החדש (או הישן), פחות מעריכים, פחות מבינים, פחות אוהבים ודואגים, פחות רואים את הטוב שבי - ולכן הביטחון מעורער. ויש הרגשה שאני צריך להילחם על זה, כי זאת הרגשה קיומית. הביטחון הבסיסי של הבן אדם הוא הקרקע היציבה מתחת רגליו, וכשאין את זה, אני עסוק רק בזה, ואין לי זמן או כוח להיות טוב וחיובי.

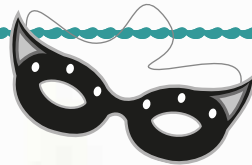
בחוץ, אין לי ציפייה לחום ואהבה, אני פשוט אני, שמח וטוב לב, כדי שיעריכו אותי ויאהבו אותי. יותר מכך, בחוץ יותר קל, אין מחויבות, באים והולכים... כולם בחוץ מוחאים כפיים ומתלהבים ממני, זה מספיק אהדה בכדי להוציא ממני קצת טוב.

הדבר אמור ביתר שאת וביתר עוז כלפי האישה - כדי להוציא מהאישה את הטוב שבה, צריך לתת לה המון ביטחון, המון תשומת לב, אהבה והערכה. אישה שהיא לא במיטבה, ז"א לא חיונית ושמחה לתת עבור הבית שלה, כנראה שבעלה עדיין לא סיפק לה את מלוא תשומת הלב לה היא צריכה.

הרב ישראל אברג'יל שליט"א אמר באחד משיעוריו שהנפש של האישה מורכבת הרבה יותר מנפש האיש. אדם חייב לעמול בכדי להכיר את נפש רעייתו. אם הבעל ימלא לה את החסר בנפש, ייתן לה את הביטחון שהיא צריכה, היא לא תצטרך כלום חוץ ממנו. לא יהיה לה צורך לטיולים, לקניות, לשום דבר. הרב אברג'יל אומר שאפילו לבית הוריה היא לא תרצה ללכת, היא תלך מצד כבוד ונימוס, אבל לא מצד צורך. הבעל הוא תקוות חייה, משאת נפשה! כשהוא לא מצליח להבין אותה ולהכיל אותה - החזון איש אומר "תקוותה למפח נפש" - היא צוברת אכזבה ועוד אכזבה עד שיום אחד היא כמו פצצת אטום, ושהנפש עמוסה באכזבות זה כבר לא פשוט...

בכדי שאישה תקבל ביקורת או הערה מבעלה היא צריכה להרגיש מאוד מאוד בטוחה באהבה שלו אליה, וזאת על ידי מחמאות, אהבה, פרגוניים והכלה, כי במידה שהיא מרגישה חוסר ביטחון, היא כבר לא היא, ואז אם מנסים להעיר לה או לבקר אותה אפילו במעט - היא מיד נעלבת, נפגעת ונסגרת. וכמובן שאין כאן שום תועלת אלא הפוך רק ריחוק בין בני הזוג. שיחה נכונה, הבנה הדדית ורצון לעשות רק טוב לצד השני יועילו במאוד. שבת שלום!

לרכישת הספר "תוכו רצון אהבה" מאת מחברת הטור: 0583266571

מוסר עם סיפור

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

הכליה ששומרת שבת

בפרשת השבוע מוזכר ענין זריות שצריך לזרז את בני אהרן הכהן, דווקא הכהנים שנקראים זריותם אותם צריך לזרז, והסיבה לכך שאדם צריך כל הזמן להיות עירני ברוחניות, ודברי תורה צריכים תמיד חיזוק, ובעיקר העיקרים זה האמונה הקדושה.

בסיפור הבא יומחש לנו הכוח הענק של מי שרוצה לדעת את כוח התורה והמצוות.

כפון הרב גאלי, אלקריף שליט"א על יהודי שתרם כליה בתרומה אלטראיסטית דהיינו שאין לו מושג מי קיבל את הכליה.

עברו להם הימים ואותו תורם הלך לעולמו, מבין המנחמים באה אשה לנחם את האלמנה, האלמנה שלא הכירה את האשה המנחמת שאלה מי את? אמרה לה המנחמת אני זו שהכליה של בעלך המנוח נמצאת בגופי!...

היתה התרגשות עצומה, שנים שלא ידעו למי נתנו וכעת נודע... וכאן סיפרה האשה סיפור מבהיל עד מאד.

היא מספרת שעשו לה את הניתוח של השתלת הכליה, וברוך ה' הניתוח הצליח, והגוף קיבל את הכליה, והיא חזרה לחיים, והנה לאחר כמה ימים הגיע שבת קודש, היא מרגישה כאבים, פנתה למיזן עשו בדיקות ולא העלו מאומה, וחזר הדבר על עצמו כמה פעמים, שבימות השבוע אין כאבים ובשבת יש כאבים, והרופאים אין להם הסבר המניח את הדעת.

ומספרת שפתאום חשבה לעצמה אולי הכליה שלי היתה אצל אדם ששומר שבת, והיא היתה אינה דתיה ובגלל שהיא מחללת את השבת אז יש לה כאבים, היא החליטה ממחשבה למעשה לבדוק את הענין ולראות האם הדבר נכון, ובשבת הקרובה שמרה ולא עשתה מאומה, והנה לפלא - אין כאבים!...

ומאז התחילה להכיר את אור התורה הקדושה וחזרה בתשובה שלימה. וכעת בניחום היא באה להודות על החיים הפיזיים שבעלה המנוח נתן לה בכליה, וכן על החיים הרוחניים שזכתה להכיר.

המשך בעמוד האחרון

המשך מוסר עם סיפור

מגופנו וגם על הסביבה גם אם לא מרגישים. לכן נתחזק בדבר זה מאד ובעיקר השבת שאנו עכשיו אחרי חג הפורים אבל בתוך שלושים יום לפסח – לימי הגאולה ולאמונה, שבכח האמונה נגאלו ישראל, ובזכות האמונה עתידין להיגאל אמן כן יהי רצון.

הבה ונחשוב עד כמה כוח התורה והמצוות שאותו יהודי שמר את השבת, וכנראה שמר עליה מכל משמר הכליה שלו לא יכלה לסבול שבשבת היא לא תשמור, מה כוח יש בידיים שלנו שמשפיע על כל חלק

פניי הדף היומי

נאם הרה"ג ירון מרדכי זכאי שליט"א

זהירות בכבוד בית הכנסת

"ואיזו היא מורא מקדש" (מסכת יבמות דף ו)

בסוגיתנו אנו למדים על הזהירות והכבוד שצריכים לנקוט כשנכנסים לבית המקדש וכפי שכתוב בפסוק ומקדשי תיראו (ויקרא פרק יט פס' ל), והנה אף שבפשטות מדובר דוקא בבית המקדש, כתב בספר חיי אדם (בכלל יז) שקדושת בית הכנסת ובית המדרש גדולה מאד, ומוזהרים עליהם לירא ממי ששוכן בהם כדכתיב ומקדשי תיראו, ולא בית המקדש לבד אלא כל המקודש וגם בית הכנסת ובית המדרש נקראים מקדשי מעט.

והנה יש מחלוקת בפוסקים האם מצות מורא מקדש מהתורה נאמרה דוקא בבית המקדש או גם בבתי כנסיות ובתי מדרשות, לשיטת היראים והמבי"ט היא מהתורה גם בהם וכן נפסק גם בבן איש חי פרשת ויקרא הלכה א, אבל לשיטת האשכול והר"ן בבתי כנסיות ובתי מדרשות המצוה היא מדרבנן, ובספר ערוך השולחן בהלכות בית כנסת תמה על מה שישנם אנשים שמקילים לדבר בבית כנסת ובית המדרש דברי חולין ושיחה בטלה לאחר התפילה ולא חששו למצות מורא מקדש, ומכאן יש להתריע על כך שבאים לבית הכנסת עם פלאפונים ומדברים בהם, וכן שפעמים שפלאפונים מצלצלים בשעת התפילה או בזמן שמתקיימים השיעורים ולכן יש להזהר ולנתק את המכשירים כשנכנסים לבית הכנסת, ובזוהר הקדוש נאמרו על זה דברים חמורים שהמדבר דברים בטלים בבית הכנסת אין לו חלק באלוקי ישראל.

ובשולחן ערוך (אורח חיים סימן קנא) מפרט מרן את הדברים שצריך לזהר מלעשותם בבית הכנסת ובית המדרש שאין נוהגים בהם בקלות ראש, ואין ישנים בהם אפילו שנת עראי ואין נכנסים לבית הכנסת שיגן עליו מפני הגשמים או כשיש שמש יוקדת, ולא עוברים דרך בית הכנסת שיהא קיצור דרך, וכן אין אוכלים בבית הכנסת ובפרט בסעודות גדולות וכשיש גם משקאות משכרים, והנה יש שנוהגים היתר ומקילים משום שעושים תנאי כשבונים את בית הכנסת שיוכלו לאכול בו וכו', אמנם צריך להדגיש שלדעת ראשונים רבים וכן נפסק בשו"ע (סימן קנא סעיף יא) שלדעת מרן בבית כנסת שבארץ ישראל לא מועיל שום תנאי.

ניתן לרכוש במהיר מיוחד את הדיסק אונקי של

הרה"ג ירון מרדכי זכאי שליט"א הכולל את כל שיעורי

הדף היומי על מסכתות הש"ס בשפה ברורה ורהוטה

ושיעורים בהלכה.

ליצירת קשר בפלאפון 0527630352

כמו כן ניתן להאזין לקו הדף היומי בכל שעות היממה

הינם בטלפון 0559302663

"חייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"

קמחא דפסחא

לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות "קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות הכוללות את צרכי החב.
לנזקים ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 300 ש"ח

מידי שבוע מתקיימת חלוקה של עשרות מוצרים,
פירות ירקות, מוצרי חלב, מסתקים לילדים,
מידי פעם גם עופות ודגים ועוד...
לכ-700 משפחות מועטות יכולת
המוצרים האלה עוזרים להם להתקיים
למשך כל השבוע.

בואו ותהיו חלק מהמפעל העצום הזה
של עזרה לעוד משפחות במצוקה.

לתרומות חייגו: 03-8000770

"חייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"

קמחא דפסחא

לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות "קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות הכוללות את צרכי החב.
לנזקים ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 300 ש"ח

רח' עזריאל 41 בני ברק

03-8000-770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברה"ב הארץ רבנים מכולל "ביע אומר" 03-8000770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהיין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים